

Robert Klenck

**STUDIUL POZITIILOR
LA VIOARĂ**

**POZIȚIA I
CAIETUL 2**

GRAFOART

CUPRINSUL

CUVÂNT INTRODUCȚIV	3
TEHNICA MÂINII STÂNGI – TEHNICA ARCUȘULUI	4
GAME CROMATICE	13
STUDII ÎN TONALITĂȚI MAJORE ȘI MINORE (CONTINUARE)	15
Note punctate	22
Sincopa	24
GAMELE MAJORE ȘI MINORE CU ARPEGIILE DE TONICĂ ȘI DE SEPTIMĂ DE DOMINANTĂ	26
Studiul în arpegii	31
Exerciții cu degete captive	32
Exerciții pentru flexibilitatea mâinii drepte	33
Exerciții tehnice cu degete captive	40
POZIȚIA I NORMALĂ ȘI POZIȚIA I COBORĂȚĂ	44
ORNAMENTELE MUZICALE	54
Apogiatura lungă	54
Apogiatura scurtă	55
Grupetul	59
Trilul	61
Mordentul	66
DUBLE-COARDE	68

INTRODUCERE

Cu cel de al doilea caiet al *Metodei de vioară* de Robert Klenck se continuă studiul poziției I la vioară.

Materialul didactic muzical se extinde, din punct de vedere tonal, cu exerciții tehnice și studii în toate tonalitățile majore și minore. Studiul acestora trebuie să fie precedat de execuția gamei și a arpeggiilor de tonică și de septimă de dominantă în care sunt scrise exercițiile și studiile, pregătind astfel intonația lor pe bază tonală. În acest scop am adăugat, la tabloul gamelor majore și minore, arpeggiile de tonică și de septimă de dominantă aferente.

De asemenea, în edițiile anterioare ale Caietului II, exercițiile denumite impropriu „mecanice“ (pe care acum le-am numit „tehnice“) se terminau cu încercări de pregătire și de execuție a dublelor-coarde, încercări dificile pentru faza de dezvoltare a elevului. Socotind că este mai logic ca toate exercițiile privitoare la duble-coarde să formeze un capitol special, le-am grupat pe toate în ultimul capitol al caietului. Ordinea în care acestea se vor studia va fi a succesiunii lor normale pe tonalități, oferind posibilitatea elevului să le cunoască și să și le însușească în mod progresiv.

Pentru ca studiul întregului material să fie minuțios și pentru a obține un randament cât mai bun în realizarea tehnicii și valorificării conținutului muzical, am indicat diverse modele de studiu, trăsături de arcuș, variante ritmice, precum și semne de dinamică corespunzătoare unei frazări muzicale naturale.

Cum materialul cuprins în Caietul II nu epuizează tratarea tuturor problemelor cântatului în poziția I, profesorul Klenck recomandă lucrări de specialitate ce urmează a fi studiate paralel cu metoda lui, urmărind astfel o cât mai temeinică însușire a poziției I.

Este deci recomandabil ca elevul să-și consolideze cunoștințele și deprinderile cântatului în această poziție, parcurgând și alte materiale: game, exerciții, studii, piese etc. Numai în felul acesta își va asigura trecerea la studiul celorlalte poziții.

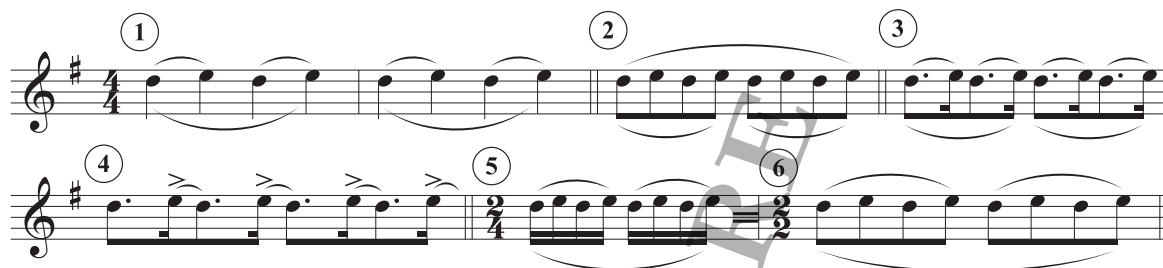
București, 1965

Prof. Alexandru Theodorescu

TEHNICA MÂINII STÂNGI - TEHNICA ARCUȘULUI

Studiul nr. 1 urmărește dezvoltarea tehnicii mâinii stângi. În acest scop, articularea degetelor la mișcarea de așezare și de ridicare se va face cu energie și elasticitate, în orice tempo s-ar executa.

MODELE DE ARCUȘ ȘI VARIANTE RITMICE

Modelele 1 și 2 se vor executa în Moderato; modelele 3, 4 și 5 se vor executa mai întâi în tempo rar apoi din ce în ce mai repede, ajungând la Vivace (*Alla breve*).

Vivace

First system of musical notation, consisting of four staves. The first three staves contain continuous eighth-note passages with various slurs and ties. The fourth staff features a four-measure rest marked with a '4' and a fermata, followed by a half note and a whole note chord.

Presto

Second system of musical notation, starting with a '2' and a 'f' dynamic marking. It consists of ten staves of music. The notation includes eighth-note passages, slurs, and various fingering numbers (4, 3, 0, 1) and breath marks (V). The piece concludes with a double bar line and repeat signs.

- 8 -

ORNAMENTELE MUZICALE

APOGIATURA LUNGĂ

Apogiaturile lungi se foloseau de compozitorii clasici și preclasici pentru a marca notele străine de acorduri, fiind scrise la începutul unui timp al măsurii, prin note mici, de valori deosebite

Valoarea apogiaturii lungi se determină după valoarea notei principale, care urma.

Apogiatura lungă lua din valoarea notei în fața căreia era scrisă după cum urmează:

a) $1/2$ din valoarea unei note care se putea divide în două părți egale:

b) $2/3$ din valoarea unei note cu punct:

c) Dacă se află înaintea unei note cu două puncte, apogiaturii i se dă valoarea notei mari, iar notei principale, valoarea celor două puncte:

d) Dacă se afla înaintea unei note prelungite prin legato, care nu se putea împărți nici în două, nici în trei părți egale, apogiatura lua valoarea notei mari, iar notei principale i se da valoarea notei adăugate prin legato:

NB. Dacă, în cazuri excepționale, trebuia să se dea apogiaturii o parte mai mică din valoarea notei principale, aceasta se indica prin valoarea respectivă:

Apogiatura lungă se accentuează și se leagă de nota principală.

În studiul următor, valoarea apogiaturilor este indicată exact prin valorile notelor:

APOGIATURA SCURTĂ

Apogiaturile scurte sunt note de o valoare mică, ce se execută cu repeziciune înaintea notei principale, de care se și leagă. Notăția lor este: (optime tăiată), mai rar:

Unii teoreticieni cer ca apogiatura scurtă să se execute în valoarea notei principale (care-i urmează) și să se accentueze; alții găsesc mai natural de a accentua nota principală și de a executa, prin urmare, apogiatura în valoarea notei precedente. Pianistii înclină mai mult către primul mod de interpretare, instrumentiștii din orchestre, către cel de-al doilea.

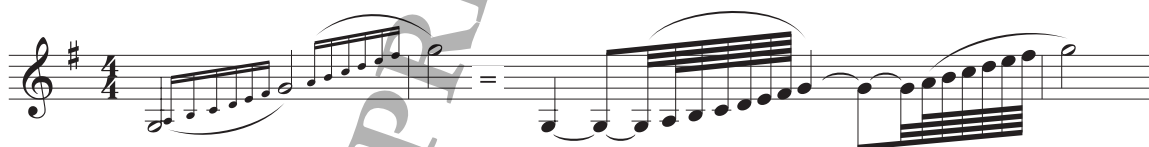
Apogiatura scurtă simplă a vechilor teoreticieni constă din secunda superioară sau inferioară (vezi a, b, din exemplul de mai jos); teoria modernă consideră că apogiaturi scurte pot fi și la alte intervale care se execută rapid înaintea unei note principale (c, d). Apogiatura dublă cuprinde secunda superioară și inferioară (e, f).

Două sau mai multe note, care urcă sau coboară treptat spre nota principală, se numea coule (g, h).

NB. Câteodată se scriu cu note mici grupetul (i) și mordentul (k), ornamente care de obicei se indică prin semne convenționale.

Un șir mai mare de note, care merg treptat și rapid în aceeași direcție, formează o *tiradă*:

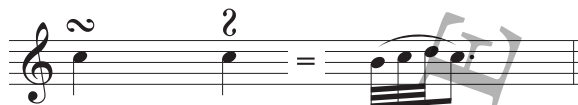
GRUPETUL

Grupetul este un ornament care se formează din nota principală și din secunda superioară și secunda inferioară acesteia; el se compune din trei sau din patru note.

Când semnul care-l indică (∞) stă deasupra unei note, grupetul este format din trei note, care se execută înaintea notei principale :

NB. În muzica veche întâlnim și grupetul răsturnat (începând cu secunda inferioară), indicat prin semnul răsturnat sau așezat vertical deasupra notei: ∞

Când semnul este așezat la dreapta unei note, grupetul este format din patru note și se execută după nota principală. Execuția, în acest caz, depinde de mișcarea piesei și de valoarea notei după care se află.

Grupetul după o notă fără punct se execută astfel:

În mișcare rară:

În mișcare moderată:

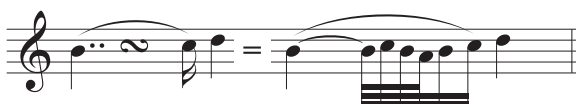
În mișcare rapidă:

După o notă punctată, grupetul se execută înaintea punctului, notei principale revenindu-i numai valoarea punctului:

NB. După o notă cu două puncte (numai în mișcare rară), grupetul se execută înaintea celui de-al doilea punct:

În toate mișcărilor, grupetul trebuie să se execute rapid, dar clar, fără precipitație și cu note de valoare egală.

Accidenții așezați deasupra semnelor se referă la secunda superioară, iar cei care sunt dedesubtul semnelor, la secunda inferioară:

